

MONDDOOD

© 2022 N. Landstra / Uitgeverij U2pi

Titel: Monddood

Auteur: Niels Landstra

Omslagontwerp en foto auteur: Marleen van Leest

www.yourvisualstory.nl

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-94-9329-942-9

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Niels Landstra

Monddood

In mijn werkkamer schoof ik de gordijnen open. Aan de schoon-geveegde hemel zwierven spreuwen in een balletvoorstelling, terwijl er een klein half uur geleden nog een regenbui voorbijtrok als een kletterende moesson. Het enige wat daar aan herinnerde, was het zilverig blinkende mozaïek van regenplassen op straat. Door het raam vielen strepen zonlicht op het antieke bureau en schamp-ten de smaragdgroene notarislamp met het bungelende gouden koordje. Alsof koraal glansde in de deining van de zee.

Tegen het hemelgewelf dartelen vogels, dacht ik starend naar de lucht, met een vrijheid waarover ze zelf mogen beslissen.

Via *Rijpe Milfs zoeken jou*, een schimmige datingsite, floepte een bericht mijn kamer binnen.

Gossie, wat een haast heb jij om meteen te willen daten. Zou je jezelf niet eerst even netjes aan mij voorstellen?

Met een kop lauwe koffie slikte ik een pijnstiller weg en stuitte bij toeval op de site *Kinderwens*. In deze virtuele omgeving wemelde het van de vrouwen die naar kinderen smachtten. De overwegend blanke populatie van alleenstaande dames en lesbische stelletjes repte over de vereiste hygiëne van de donerende man en het, in goed overleg, afstaan van het kind. Een volgende pagina vulde zich met de afbeeldingen van donkere vrouwen. Naarstig zochten ze een vruchtbare blanke man met een rijzig postuur, bij voorkeur blond, weelderig belokt en blauwogig, die er geen bezwaar tegen had om nadien het ouderschap over te dragen en afstand te doen van aanspraak op omgang met de enige brak.

Ze snakten naar het warme zaad van een ariër in een ivf-weckfles, dacht ik. En wat een gedoe over zelfinseminatie. Als het Gods wil is dat je nazaten krijgt, lever je je goedge direct af bij de belanghebbende.

De pc zette ik uit. Een stilte viel in. Van ver ruiste het verkeer op de snelweg en stierf de sirene van een ziekenwagen weg. Er klonk een elektronisch zoemen, terwijl een mechanisch stemmetje.

‘Beertje, verdorie,’ mopperde ik en ging met tegenzin naar boven, naar de dakkapellen, volgde het aanzwellende geluid. In de kamer van mijn oudste dochter, Ela, was het stemmetje het sterkst hoorbaar.

‘Hallo, ik ben Beertje,’ stelde het speelgoedding zichzelf voor.

Prinsheerlijk resideerde hij in een stoeltje, boven op een meidenkast. Het was mijn stem die uit hem opklonk, rauwig en hoog, als van een baby waarin een aankomende baard in de keel kriebelde.

‘Weet je wat er op een dag gebeurde?’ vroeg hij met een schommelend hoofd. Radertjes in zijn nek tikten als de ontsteker van een gasfornuis. Met een niet te vangen blik loerde hij door mij heen; zijn kraaloogjes hadden een vreemde, vochtige glans. ‘Op een dag was ik ineens verdwenen,’ verklapte hij monotoon.

Hij was een van de exemplaren waarbij een fabricagefout in de beenziel was opgetreden, wist ik uit ervaring. Zodra hij begon te haperen herhaalde en herhaalde hij maar het verhaal dat ik jaren geleden had ingesproken en ging het getik ondertussen oeverloos door. Om het euvel tijdelijk op te lossen peuterde ik een penlight batterij uit de onderkant van zijn rug. Weerbarstig zweeg hij, alsof hij wist, naar buiten starend waar de vogels op straat plots kwetterden alsof ze schrokken van naderend onheil, dat hij bij mij bleef tot de dood ons zou scheiden.

Beneden gooide ik met een weids gebaar de tuindeuren open. Wandend door de zonnestrallen die binnenstreamden, bewoog ik glibberend over de nog koude en natte stenen van het terras naar het bloemenperk. De sneeuwwitte hortensia’s bij de schutting trokken de eerste vroege insecten aan, op de bloeiende stokroos daalde buitlend een vlinder neer. Kort maar diep inhaleerde ik de ijle ochtendlucht.

Het was een mooi stukje grond dat zich als het ware in een gekantelde driehoek om de echtelijke hoekwoning aftekende, dacht ik inge-

nomen, licht bedwelmd door de frisse geur van bedauwd gras en het kruidige odeur van de door een parelende glans bedekte lavendelstruik.

Vijftien jaar geleden kochten Chantal en ik dit huis. Het was opgetrokken uit heidekleurig kalkzandsteen in een wijk met merendeels huurhuizen die destijds in de verkoop gingen. Verwaarloosde tuinen grensden aan elkaar zonder tussenschotten of schuttingen en men parkeerde zijn auto bij voorkeur op je perceel. Sjokkend over je grond naar de burens verderop gluurden ze ondertussen schaamteloos bij je naar binnen. Het was net een grote camping. Gedurende het plaatsen van een schutting, destijds, vond ik in de tuin een berkentwijg die ik op goed geluk plantte. Tot mijn verwondering schoot hij later wortel en rees hij spoedig uit boven de daken, klonken er kinderstemmen op van een piepende schommel in de koelte van zijn ritselende lommer, kwinkeleerden vogels vanaf zijn schilferige, witgrijze takken. Op het moment dat de berk in opdracht van Chantal werd gerooid, woonde ik hier al niet meer.

Er werd aan de deur gebeld. Ik deed open. Er was niemand te zien, alleen de schuin op de stoep geparkeerde Volvo van Freek van Oort herkende ik.

‘Kiekeboe,’ zei de duifgrijze zestiger die uit de portiek van de buurvrouw stapte.

‘God, Freek, man,’ riep ik uit, eerder geërgerd dan verrast.

‘Ik was in de buurt, dacht: bakkie doen.’

‘Kom maar binnen.’

‘Heb je die grote vertaalopdracht af voor dat Engelse bedrijf?’ vroeg Freek die zich neervlijde op de bank.

‘Ik vorder gestaag,’ zei ik, ‘en daarna heb ik meer ruimte om te acquireren voor jou.’

Freek benaderde mij een paar jaar geleden via een site voor ondernemers. Als een uitgestorven soort kruidenier uit de negentiende eeuw bestierde hij een arbo kantoortje met de naam Forza en verleende “verzuimdiensten”. Zijn aanbod om voor zijn ambulante verzuimwinkeltje te gaan werken aanvaardde ik zonder aarzeling. Het brak

de sleur van mijn vertaalwerk en bracht een extraatje op.

‘Daar lullen we verder met niemand over,’ luidde zijn spreuk met de zware Rotterdamse tongval als hij mij contant uitbetaalde.

De taakverdeling was helder: Freek zorgde voor de administratie en ik benaderde telefonisch bedrijven om te informeren naar het ziekteverzuim onder het personeel. Aansluitend legde ik afspraken vast voor mijn compagnon waarbij ik mij, door het lage rendement dat hij er vervolgens uithaalde, min of meer verplichtte met hem mee op pad te gaan. Geplande bezoeken wisselden we af met het plegen van koude acquisitie; zonder aankondiging bezochten we bedrijven, ondanks de ongeschreven wet dat dit in de praktijk pas op de middellange termijn omzet in de kas bracht. Toch vond ik het leerzaam voor Freek, die zich in een sfeer van Ouwe-jongens-krentenbrood nogal jolig naast mij opwierp, en wees hem erop dat hij niet om de haverklap ‘Forza!’ moest scanderen.

We dronken koffie. Belangstellend tuurde mijn compagnon om zich heen, naar de landelijke meubels en een zeefdruk van Corneille boven de eettafel met het vleeskleurige marmeren blad, naar mijn verzameling Shakespeares en de gebonden Simon Vestdijks in een boekenkast van Braziliaans Freijo.

‘Heftig telefoongesprek was dat onlangs,’ merkte de grijsaard op.

‘De camera bleef onbedoeld aanstaan,’ gaf ik toe.

Mijn privé sfeer schermde ik af door in mijn werkkamer te bellen met een headset op, behalve tijdens onze laatste online sessie; het plastic ding was stuk, de beeldverbinding stond open. Doorgaans zou een dergelijk detail niet tot verstoring van onze werkzaamheden leiden, maar Chantal kwam onverwacht thuis. Haar komst kondigde zich aan door de grimmige slag van de voordeur in het slot en het stampen van haar hakken op de houten vloer als een voorwereldlijke mammoet. Ze begon te foeteren in een vreemde mengeling van gekrijs en een hoge overslaande stem, samenballend in een diep brassend gebrul. Deze schetterige lamentatie zette de hele omgeving op scherp. Zelfs het sidderende huis leek er na een invallende stilte een infarct aan over te houden.

‘Je hebt het nauwelijks overleefd,’ gniffelde de nestor.

‘Het is geen uitzondering,’ floepte ik er eerlijk uit.

‘Kijk, nu ben ik het maar,’ jammerde Freek als een dominee voor eigen parochie, ‘maar als je net door een klant wordt gebeld ...’

Terwijl Chantal naar boven stormde en weldra in het gat van de deur verscheen met haar struise gestalte, drukte ik op “enter” en nam aan dat ik daarmee de beeldverbinding alsook het overleg pauzeerde. Ondertussen bereidde ik mij voor om Chantals woede lijdzaam te ondergaan.

Mogelijkheid één was dat ze een tirade hield waardoor de fundamenten van het huis in hun voegen trilden of, optie twee, ik werd het lijdend voorwerp van een scheldpartij waarbij ze iets met de definitie van “rommel” naar mijn hoofd smeedt dat volgens haar ergens rondslingerde. Van de tweede variant was tijdens mijn gesprek met Freek sprake; de rommel, een paar schoenen, een racket en drie tennisballen, smeedt ze met groot venijn in mijn kamer alsof ze voor een kermiskraampje van die verfrommelde blikjes omvergooide, dit vol in het zicht van de camera. Een litho van Karel Appel vloog van de muur, een paar antieke boeken op een plank vielen om, mijn Le Grand vulpen en een inktflesje knalden door de werkkamer.

‘Regel een vast salaris en een flexplek of zo,’ opperde ik mijn compagnon, ‘dan praten we nergens meer over.’

‘Dat kan ik onmogelijk betalen, Daan,’ klaagde hij.

‘Wat mij betreft zijn we uitgepraat voor nu,’ besloot ik. ‘Tot een volgende keer.’

‘Hoeveel wil je hebben?’

‘Vijfhonderd.’

‘Serieus?’

‘Ja.’

‘Drie?’

‘Vier.’

‘Drievijftig?’

Mijn hand stak ik naar hem uit. Hij trok zijn portemonnee. Betaalde.

‘Daar lullen we verder ...,’ zei Freek.

‘Met niemand over.’

‘Later.’

‘Later.’

Het geronk van zijn bejaarde Volvo diesel stierf weg in de verte, maar ik was in mijn schrijfkamer alweer aan het speuren naar een dame met een kinderwens en vond een advertentie die mij aansprak. Tineke presenteerde zichzelf als een vrouwelijke, lesbische, gevoelige, zorgzame, intelligente (IQ >145) vrouw, voor wie de behoefte aan het moederschap toenam nu ze de veertig was gepasseerd.

Het afgelopen jaar heb ik geprobeerd zwanger te worden, schreef ze vrijuit, waarbij een goede vriend van mij als donor optrad.

Bij haar werkte alles perfect: ze had een regelmatige cyclus en een enorme voorraad eitjes, maar bij hem was er sprake van ‘trage zwemmers’ en bleek dat er geen zwangerschap haalbaar was.

Een scherp lezer begreep de boodschap, concludeerde ik, die goede vriend had hem er bij haar “in gehangen” (Chantal: “leg het geld maar op het nachtkastje, Daan, dan kun je hem erin hangen”).

Naar mijn idee koesterde Tineke als alleenstaande lesbo zo erg een kinderwens, dat ze de speelweide van de heteroseksuelen met groteske wuftheid had betreden om daar uit de teelballen van een hitsige fokstier een nakomeling te kloppen; voor een heuse penetratie van het mannelijke geslacht kriebelde bij haar vast geen aarzeling in de schoot.

Ben jij die lieve man, die “een klein beetje plus” donor naar wie ik op zoek ben? Reageer dan op mijn kinderwens! sloot ze haar bericht af. Dadelijk activeerde ik een nep e-mailaccount waarin Joost Willems, mijn alias die overal op sekssites rondzwierf, zich voorstelde als alleenstaande vader van vier kinderen. Joost werkte als onderwijzer en mentor op een christelijke basisschool. Zijn gelikte cv, hoger opgeleid en actief als vrijwilliger in het christelijke verenigingsleven, was openbaar te raadplegen op het internet. Op de vriendensite High five was hij eveneens te vinden. Daar hield hij er ongeveer dertig contacten op na, die hij geen van allen persoonlijk kende, maar die zijn

vriendenverzoek desondanks hadden geaccepteerd.

Het bedrog wilde ik zo lang mogelijk volhouden en dan afhaken. Chantal zou niets te weten komen en de vijftig euro die ik aan mijn eega afstond als ik seks met haar wilde, hield ik de komende maanden over voor Tineke. Het geld zou ik gebruiken voor kinderkleertjes, babyvoeding en een bos bloemen voor de enigszins doorleefde moeder, negen maanden later, als kroon op onze vruchtbare eendracht. En wat te denken van die vermaledijde condooms die ik van Chantal tijdens de copulatie om moest: het raam uit ermee!

Na Tinekes vreugdevolle reactie op mijn mail spraken we als geliefden tegen elkaar en wisselden digitaal foto's uit. De geschoten plaatjes van mijn "Dimitra" leken hier en daar digitaal bewerkt, maar ik vond dat geen beletsel voor een vruchtbare minnarij. Op een foto op het San Marcoplein lachte ze de greep van de tijd met een verlokkelijk uitgestoken tong spottend weg, op een volgende foto gluurde ze voor een warmgrijs Romaans kerkje plagerig in de lens en zweemde er een mix van opwinding en scepsis door haar blik. Dat mysterieuze leverde ze weer in op een ander plaatje, genomen aan een mediterrane kust, waar ze lichtvoetig ronddartelde, gekleed in een roomkleurig doorzichtig gewaad, en de zilveren bijouerie aan haar polsen schitterde in de zon. Op de foto's reikten haar lange haren in een gevlochten paardenstaart tot haar billen waar ze de tatoeage van een lichtroze roos raakten, of stroomde haar losse haardracht in een donkere fonkeling over haar ontblote boezem.

Met gepaste bescheidenheid stelde ik voor haar thuis te bezoeken en zegde plechtig toe dat ik mij als een asceet zou gedragen in de twee dagen voorafgaand aan de ontmoeting. Het was een mededeling die ik deed in weerwil van de gestelde vereisten op internet. Ik veronderstelde dat er een verband lag tussen de slagingskans van de zwangerschap en een zekere mate van uitgestelde seksuele activiteiten. Maar dat ik als een boeteling leefde in het donkere, naargeestige klooster dat *huwelijk* heette, en bij het aanschouwen van haar hemelse vrucht waarschijnlijk terstond leeg zou lopen van euforie, hield ik voor mezelf.

Tineke wilde eerst kennismaken in een wegrestaurant. Wat als ze mij niet aardig vond, zei ze. Of andersom.

II

Het besluit om de camper te kopen viel na een aantal gesprekken met een psychiater: Dr. H.J. Raya. De arts van Surinaams Hindostaanse afkomst, vermaakte zich zichtbaar om mijn anekdotisch relaas over de onvermurwbare kenau Chantal, maar schudde soms zijn hoofd in een soort van dubbele ontkenning: als zij onmogelijk in de omgang was, wat deed ik na zo'n lange verbintenis nog bij haar, en als ze mij haar intimiteit ontzegde, hoe ging zij dan om met haar eigen seksuele verlangens?

'Probeer terug te gaan in de tijd,' adviseerde Raya. 'Waar ben je de regie kwijtgeraakt?'

'Chantal raakte een paar jaar na de verhuizing naar de Julianastraat zwanger en beviel van Ela. Twee weken later begon Ela's eerste reis met het vliegtuig naar Griekenland. Drie maanden later vlogen we met haar naar Rome.'

'Dat is de harmonie die het ouderschap leek te brengen,' vulde de dokter aan.

'Die duurde maar kort,' gaf ik openlijk toe. 'Desondanks verliep de opvoeding nadien normaal, voor zover je dat kunt zeggen. Mijn thuiswerk stelde mij in de gelegenheid de dochters naar school te brengen en te halen. Chantal werkte en studeerde, toonde weinig belangstelling in onze dochters.'

'Als het functioneert, is het goed,' vond de arts.

'Het functioneerde, maar bracht haar weinig geluk.'

'Hoe weet je dat?'

'Ze ging stevig drinken en kreeg een kwade dronk.'

'Zo iemand kun je dan maar beter mijden.'

'Exact. Tijdens haar uitbarstingen trek ik mij terug in mijn kamer.'

'Verstandig,' vond de arts.

'De woede van de kwade dronk heeft zich permanent genesteld in haar innerlijk. Alsof het licht daar uitgegaan is.'

‘Hoe uit zich dat?’

‘Ela en Hanna naderen de middelbareschoolleeftijd, ze sputteren met regelmaat tegen en gaan tegen haar gezag in,’ ging ik verder. ‘Chantal verliest daardoor snel haar zelfbeheersing, ze lijkt niet in staat zichzelf te beteugelen. Zonder duidelijke aanleiding stormt ze als een Walkure door het huis.’

‘Wat een spookbeeld,’ stelde de grijnslachende arts zich voor.

‘De vaatwasser vindt ze slordig ingeruimd, de ramen smerig, de houten vloer bedekt onder een grauwsluier en in de wc is er altijd door mij omhoog gescheten.’

‘Ze kan de kleuren blijkbaar onderscheiden,’ maakte Raya er geamuseerd uit op. ‘Een beetje bleekmiddel doet tegenwoordig wonderen.’

‘Na haar getier trekt ze zich terug in de tuin om te roken en slobbert ze haar eerste fles wijn leeg, bij voorkeur een Sauvignon Blanc.’

Er werd koffie gebracht door een verpleegkundige. De collega’s wisselden vriendelijke blikken.

‘Waar het echt fout ging ...,’ begon ik.

‘Vertel,’ moedigde de arts met het zwarte, gekortwiekte kapsel mij aan, die met zijn enigszins uitstekende tanden op een kaakje beet.

‘Na een maaltijd met gemengde vissoorten,’ peinsde ik hardop. ‘Ik had een pakje uit de vriezer van de supermarkt met room bereid, waar ze hevig van ging zweten en trillen. Het was een voedselvergiftiging, wist ze, die had ze opgelopen door het eten van een foute mossel. Dat was mijn schuld. Volgens haar had ik die *tyfusdingen* beter moeten nakijken.’

‘Ziek worden van een gekookte, ingevroren mossel,’ concludeerde de arts met een ironische ondertoon.

‘De lucht die toen uit haar holtes vrijkwam, was een mengeling van rottend zeewier en bedorven eieren. Ze bleef drie dagen ziek en at niets. Voor de grap legde ik het verband met een voedselallergie en duurzaam afvallen, het kostte me een half jaar pikstraf.’

‘Wat een hard gelag.’

‘Tot ik een keer vijftig euro op haar nachtkastje legde, toen hief ze de pikstraf op.’

‘Voor een ogenblik.’

‘Zonder het te beseffen, schepte ik een precedent.’

‘Er zijn mannen die voor dat geld,’ opperde de arts met een minzame grimas, ‘een vrouw van lichte zeden bezoeken.’

‘Vreemd genoeg kwam ik daar niet op. Ik geloofde nog in huwelijkse trouw.’

‘Daan,’ begon de behandelaar ineens in alle ernst, ‘ik begrijp de achtergrond van je geschiedenis, alleen lukt het mij niet om tot een oordeel te komen.’

‘Zal ik haar de volgende keer meevragen?’ vroeg ik.

Dr. Raya glunderde. De zon brak uitbundig door bij hem, alsof hij uitkeek naar de klucht die zich bij hem in het kantoor zou gaan afspelen.

Chantal ging mee op consult bij dr. Raya. Het was een geforceerde kennismaking. Mijn wederhelft onthield de arts een vriendelijke bejegening en drukte hem nors de hand. Na een korte aarzeling daalde ze als een raadselachtig fabelwezen neer op de stoel bij het raam; ze bewoog nauwelijks nog, op het knipperen met de wimpers van haar koude ogen na.

Kort erna viel een akelige stilte in.

‘Het gaat niet goed tussen u beiden?’ opende de zielenknijper het gesprek.

Chantal bromde iets dat bevestigend noch ontwijkend klonk. Dat ze er woest bij keek, verried de explosieve lading van het gebrom.

Dat “brommen” noemde ik doorgaans “pruttelen”. Als we ruzie hadden en zij ging pruttelen, dan was dat de opmaat naar een superlatief van strijd. Haar jeremiades benoemen door vast te stellen: “Wat zijn we weer aan het pruttelen”, was steevast de lont in het kruitvat.

Het was een snedige vondst, dacht ik in mijn nopjes, want ik hoefde maar een klanknabootsing in de trant van *uttelen* of *tuttele* te produceren of ze knapte van boosheid nagenoeg uit elkaar. Zelfs in gezelschap, als ik *uttelen* en passant murmelde, schold ze mij de huid vol, een veelal deerniswekkende actie waaraan een patiënt met het syndroom

van Gilles de la Tourette zich schaamteloos zou mogen wagen. Het liep onverwacht verkeerd af. De destijds zesjarige Ela verweet haar moeder tijdens een woordenwisseling dat ze te veel pruttelde. Chantal sloeg haar bont en blauw. De mishandeling tekende het meisje emotioneel, waardoor ze een periode slecht sliep. Maar met de kleine Ela zouden nog ergere dingen gaan gebeuren.

‘Waar ligt dat dan aan?’ vroeg Raya die zich amper raad wist met de starre houding van Chantal. Bij vlagen wekte hij een ontmoedigende indruk op mij.

‘Hij moet maar gaan werken,’ mopperde mijn echtgenote. Haar ontevredenheid nestelde zich in de lijnen naast haar mond en houwde een opstaande groef tussen haar tot een frons verstarde wenkbrauwen. ‘Ik heb begrepen dat uw man werkt als consulent voor het arbo bedrijf Forza en ...’

‘Van die stomme Freek, zeker, dat is zo’n oetlul.’

‘Toch ...,’ wilde de psychiater vervolgen.

‘Een loser is die Van Oort, en betalen doet hij nooit.’

Dr. Raya slaakte een zucht, een waar teken van zijn teleurstelling.

‘Het vertaalwerk van uw man heeft anders een goede boterham opgeleverd,’ wist de arts.

‘Het is niet genoeg, meneer,’ klaagde ze vormelijk, ‘er moet gewoon heel veel geld bij!’

Haar handtas plaatste zij demonstratief op haar schoot en legde beide handen krampachtig boven op de ijzeren sluiting van haar Gucci.

‘Ziet u nog een mogelijkheid tot verbetering?’

‘Nee,’ antwoordde ze bot en verliet het vertrek.

Dr. Raya en ik staarden elkaar aan. We roerden beduusd in onze koppen koffie.

‘Is dit nog zinvol?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Geenszins.’

‘Voor je mij consulteerde, had je je voorgenomen een camper te kopen,’ herinnerde Raya zich. ‘Dan heb je weliswaar geen huis, maar toch een dak boven je hoofd. Geen enkele situatie is nu ideaal,’ besloot hij. ‘Ergens moet je opnieuw beginnen.’

‘Daar zit wat in, denk ik.’

‘Heb je je psycholoog, Otto Vaandrig, al geïnformeerd over je plannen?’

‘Nog niet. Hij tracht tijdens zijn sessies tot mij door te dringen, maar dat lukt hem niet erg.’

‘Hoe komt dat?’

‘Hij mist de bezieling.’

‘De bezieling?’

‘Er zijn verschillen van inzicht.’

‘Dat is altijd mogelijk. Maak het bespreekbaar.’

‘Vanzelfsprekend,’ beloofde ik zonder het te menen.

‘Via de instantie InSolvo zal ik ondertussen een hulpverleningstraject voor je dochters inzetten. Gezien de situatie is snel schakelen noodzakelijk. Vooral als je besluit het huis te verlaten, worden je dochters met een loyaliteitsprobleem opgezadeld.’

‘Men zal mij als boosdoener aanwijzen.’

‘Een maatschappelijk werkster zal contact met je opnemen.’

Peinzend tuurde ik langs hem door het raam, naar de binnentuin met de arabesk-patronen, stervormig geschoren buxushagen en de rechte structuur van grindpaden, hetgeen barok afstak bij de magisch-realistische en felkleurige kunststof sculpturen van mensachtigen met gaten in de borstkas en onvoltooide ledematen.

III

De huissleutel stak ik vergeefs in het slot van de deur in de Julianastraat. Blijkbaar was het vervangen. Door het keukenraam gluurde ik naar binnen. Mijn dochters doken in paniek weg achter de bank in de huiskamer.

Omlopen dan maar, besloot ik.

De houten poort verdient een verfje, stelde ik vast, maar de binnenkant was voorzien van een robuust hangslot met beugel. Het was me een raadsel wie het ding daar had opgehangen, tegelijkertijd noopte het naar een ongewone oplossing. Via een dorre plek in de ligusterhaag drong ik mij achterwaarts door de heg heen om als een inbreker op mijn eigen terrein neer te ploffen naast een dozijn half vergane barbiepoppen, een roze, groen uitgeslagen karaoke-set en een antracietgrijze jongenstractor beplakt met Supermanstickers, die stoer afstak bij de verzameling meisjesvoorwerpen.

De glazen pui in de achterzijde van de woning bood mij een treurige schertsvertoning. In paniek doken mijn dochters weg achter het meubilair. Ze toonden zich een ogenblik en staarden mij angstig aan alsof ik een vreemde voor ze was.

Voor de achterdeur gold hetzelfde: het slot was veranderd. Chantal wist blijkbaar van mijn plannen om te vertrekken. Toch had ik niemand iets toevertrouwd, behalve Freek dan. Maar die had zij maar een keer ontmoet, zij vond hem een veredelde boswachter met een narcistische stoornis en tijdens ons consult bij dr. Raya gaf ze eveneens blijk van haar wrevel jegens hem. En met mijn beste vriend, Ruud de Winter, was het contact zo verwaarloosd, dat hij van mijn huwelijksperikelen via mij althans niet op de hoogte was.

Laat in de middag meldde ik mij bij de receptie van het autobedrijf Used Cars in Gent, België. De eigenaar, Ludo, een omstreeks zestigjarige man, greep een bos sleutels van een spijker op een triplexplaat

en gebod dat ik met hem mee moest komen, zonder een woord aan mij te besteden. Op het terrein bevond zich een collectie van dozijnen exclusieve Italiaanse auto's, voornamelijk Ferrari's en een handvol Maserati's die gepoetst fonkelden in het zonlicht, het ene exemplaar nog mooier dan het andere. De onbereikbare begeerte. Afgezonderd van al die schoonheid dobberde mijn aanstaande vriend eenzaam in de schaduwzee van een immense eik: de witte camper. Ik had nog geen kennis met hem gemaakt, noch hem aangeraakt, moest zijn geur nog leren kennen, het grommen van de dieselmotor door mijn lijf voelen sidderen, zijn bed als volleerd asceet beslapen, maar het was liefde, ware liefde op het eerste gezicht. Door de mosgroene aanslag op de kozijnen, het plaatwerk en het dak, dof glanzend als troebel slootwater, straalde hij iets mystieks uit. De gedrapeerde loodwitte gordijntjes bij het keukenraam, vershoten door oud geworden zonlicht, oogden schier majesteitelijk. Het allegaartje van bronskleurige pollepels, spatels en vorken dat in het venster blonk aan een gevlochten touw, bungelde daar als een anachronisme achter glas. Dit was geen uitgebouwde wagen, noch een kampeerauto, dit was een doorleefd rijdend huis.

Ludo ging mij voor de mobile home in, langs een metalen uitklapbaar krakkemikkig trapje. Een bedaagde geur van oude mensen op de doorgezeten, sleetse kussen om een uitklaptafel en een zweem van verschaald zweet walmden mij tegemoet.

'Alles is in goede staat,' drukte Ludo mij op het hart. Het deurtje van de badkamer trok hij onzacht open, omdat het klemde. 'Dat maak ik in orde,' deelde hij mee. 'Wat kruipolie op de scharnieren doet wonderen.'

De Belg toonde mij de keuken van de Fiat Ducato. Omdat de ijskast zowel op de accu als op een gasfles werkte, beschikte ik onderweg over ijsklontjes en gekoelde dranken: ik zou me in een hotel op wielen wanen, grapte hij. Mocht er jong grut meegaan, die sliepen prima achter in de camper. De bank was in een handomdraai omgetoverd tot tweepersoonsbed.

'Zit er apk op?' vroeg ik.

‘Die geef ik u gratis cadeau,’ beloofde de autodealer met het getaande gezicht voornaam. ‘Ik kan u verzekeren dat die keuring bij ons veel strenger is, dus het invoeren naar Nederland zal probleemloos verlopen.’

Van Giovanni, een chagrijnige autoverkoper die de camper bestuurde, kreeg ik een proefrit aangeboden, terwijl ik naast hem zat op de rijdersstoel. De Fiat diesel schraapte licht, alsof er in de motor iets aanliep, maar Giovanni verklaarde met een Italiaanse tongval dat de vorige eigenaren, een hoogbejaard stel, hun bezit perfect hadden onderhouden.

‘Gij denkt toch niet dat mijn baas u slechte dingen verkeept?’ vroeg hij fel op het intimiderende af. Hij nam gas terug, de diesel daalde gestaag in toerental. Geagiteerd blikte hij mij aan. ‘Ludo eerlijk en goed man, begrijpt u?’

Mijn waarneming was vast verkeerd, dacht ik, de Italiaan ondanks mijn ongemak koeltjes toeknikkend. Had ik een andere keuze, wie weet wat ik dan gedaan zou hebben, maar ik moest thuis weg, en als ik ging bood dit voorlopig soelaas.

Op het moment dat ik het terrein van de autohandelaar in Gent verliet, begon mijn nieuwverworven vrijheid met mijn oude camper. Die oorlogszone van haat en wrok, belichaamd door negentig kilo vlees dat met dreigende hakken paradeerde op de houten vloer van de woning, had zich verlegd naar de dromerige weiden van mijn gedachten om daar stilaan te verdwijnen als rijp.

Na een lange rit parkeerde ik de camper in mijn Zuid-Hollandse woonplaats, recht tegenover het filiaal van een bank. Ik wilde er gaan pinnen, maar moest geduld hebben; een vrouw van eind dertig frommelde bij de geldautomaat zojuist een biljet in haar portemonnee. Ze was gehuld in een duffelse jas met opgenaaide patronen van weelderige bloemen en droeg een doorschijnend rokje boven halfhoge zwarte laarzen; een visgraatpanty gaf een erotisch tintje aan haar benen. Met een nadenkende voor tussen haar wenkbrauwen, draaide ze zich om. Haar gelaat veerde op van ernst naar opgewektheid.